

יומא דף יד

פירוש רבא לדברי ר' יהודה: לומר שאינו עובד כל היום, גזירה שמא יאכל.
קושי: אמר ליה רב אדא בר אהבה לרבא: ומי גזר רבי יהודה שמא יאכל? והתנן, **רבי יהודה אומר: אף אשה אחרת מתקינין לו, שמא תמות אשתו**. ואי מייתא אשתו - עביד עבודה, ולא גזר רבי יהודה שמא יאכל!
תירוץ: אמר ליה: הכי השתא? התם, כיון דיום הכפורים הוא, דכולי עלמא לא קא אכלי - הוא נמי לא אתי למיכל. הכא דכולי עלמא אכלי - הוא נמי אתי למיכל.
קושי על הקושי: וכי האי גוונא מי חיילא עליה אנינות? והא מיגרשא!
תירוץ: נהי דאנינות לא חייל עליה, אטרודי מי לא מיטריד?

משנה. כל שבעת הימים הוא:

- זורק את הדם
- מקטיר את הקטורת
- מיטיב את הנרות
- מקריב את הראש ואת הרגל.

ושאר כל הימים, אם רצה להקריב - מקריב. שכהן גדול מקריב חלק בראש, ונוטל חלק בראש.

שאלה: מאן תנא?
תשובה 1: אמר רב חסדא: דלא כרבי עקיבא. דאי רבי עקיבא - הא אמר: טהור שנפלה עליו הזאה - טמאתו, היכי עביד עבודה? דתניא: (במדבר יט)

והפה הטהור עץ הטמא

וחכמים אומרים: אין הדברים הללו אמורין אלא בדברים המקבלים טומאה.

על הטמא - טהור, ועל הטהור - טמא
 דברי רבי עקיבא
 מאי היא?

כדתנן: נתכוון להזות על הבהמה והזה על האדם, אם יש באזוב - ישנה, נתכוון להזות על האדם והזה על הבהמה, אם יש באזוב - לא ישנה.

רבי עקיבא	רבנן	
מי שמזה על הטמא - מטהרו ומי שמזה על הטהור - מטהרו	מי שמזה על הטמא מטהרו ומי שמזה על הטהור לא עשה כלום	הדעה
מאי טעמא מאי עץ הטמא - שמע מינה: על הטמא טהור ועל הטהור טמא	האי לדברים המקבלים טומאה הוא דאתא. אבל הכא - קל וחומר הוא; אם על הטמא טהור - על הטהור לא כל שכן?	מאי טעמא
מי שמזה על הטמא - מטהרו ומי שמזה על הטהור, מטמאו	למזה ולמזין עליו - טהור, ונוגע בהן - טמא	חלות הפסוק בקהלת אנת' אחכמה ופי' רחוקה ממני

הבנת חכמים לפסוק בקהלת: למזה ולמזין עליו - טהור, ונוגע בהן - טמא
קושי: ומזה טהור? והכתיב (במדבר יט) **ומזה מי הנה ככס כגז'!**
תירוץ 1: מאי מזה - נוגע.

קושי: והכתיב **מזה**, והא כתיב **טע'**!

במדבר פרק יט פסוק כא

והיתה רפה רחוקה עוצ' ומזה מי הנה ככס כגז' והטע כמי הנה טמא עג הערכ:
עוד קושי: ועוד: מזה - בעי כיבוס בגדים, נוגע - לא בעי כבוס בגדים.

תירוץ 2: אלא, מאי מזה - נושא.

קושי: ונכתוב רחמנא נושא, - מאי טעמא כתיב **מזה**?

תירוץ: הא קא משמע לן: דבעינן שיעור הזאה.

קושי: הניחא למאן דאמר הזאה צריכה שיעור, אלא למאן דאמר הזאה אין צריכה שיעור - מאי איכא למימר?

תירוץ: אפילו למאן דאמר הזאה אין צריכה שיעור - הני מילי אגבא דגברא, אבל במנא צריכה שיעור. דתנן: **כמה יהא בהן ויהא כדי הזאה - כדי שיטבול**

ראשי גבעולין, ויזה.

תשובה 2 לשאלה הראשונה של הגמרא : אביי אמר : אפילו תימא רבי עקיבא, דעביד עבודה כוליה יומא, ולפניא מדו עליה, וטביל, ועביד הערב השמש.

ומקטיר את הקטורת ומטיב את הנרות.

סתירה מדיוק מהמשנה לבין משנה במסכת תמיד : אלמא קטורת ברישא והדר נרות, ורמינהו : **מי**

שזכה בדישון מזבח הפנימי, ומי שזכה במנורה, ומי שזכה בקטורת !

תירוץ 1 : אמר רב הונא : מאן תנא תמיד - רבי שמעון איש המצפה הוא.

קושי : והא איפכא שמעינן ליה, דתנן : **בא לו לקרן מזרחית צפונית - נותן מזרחה צפונה, מערבית**

דרומית - נותן מערבה דרומה, ותני עלה : רבי שמעון איש המצפה משנה בתמיד ; מזרחית צפונית

- נותן מזרחה צפונה, מערבית דרומית - נותן מערבה, ואחר כך נותן דרומה !

תירוץ 2 : אלא אמר רבי יוחנן : מאן תנא סדר יומא - רבי שמעון איש המצפה הוא.

סתירה בתוך מסכת יומא עצמה : דתנן : **פייס השני - מי שוחט, מי זורק, מי מדשן מזבח הפנימי, ומי**

מדשן את המנורה, ומי מעלה אברים לכבש. פייס השלישי : חדשים לקטורת בואו והפיסו !

תירוץ : אמר אביי : לא קשיא : כאן - בהטבת שתי נרות, כאן - בהטבת חמש נרות.

קושי : למימרא דבקטורת מפסיק להו? והא אביי מסדר מערכה משמיה דגמרא, בדס התמיד

מפסיק להו!

תירוץ : אמרי : לא קשיא ; ההיא - לאבא שאול, הא - לרבנן.

דתניא : **לא ייטיב את הנרות ואחר כך יקטיר, אלא יקטיר ואחר כך ייטיב. אבא שאול אומר :**

מטיב ואחר כך מקטיר.